

Anna Montero tria Anise Koltz

Endormie dans le ventre de ma mère
comme une chauve-souris

Elle me fait déjà répéter
les rôles que je dois tenir

M'apprenant
les mots qui ensorcellent
ceux qui maudissent

Dans le berceau qui m'attend
elle a caché les armes

Adormida dins del ventre de ma mare
com una rata penada

Ja em fa assajar
els papers que he de representar

Ensenyant-me
els mots que embuixen
els que maleeixen

Dins del bressol que m'espera
ha amagat les armes

La poesia d'Anise Koltz fa pensar en la mirada d'un entomòleg que analitzara una colònia d'insectes estranys. Però seria un entomòleg alhora lúcid i desencantat, que no sabria mirar els seus espècimens sense pena ni desesperació davant la seua condició miserable. Anise Koltz, des dels seus setanta anys, llança els seus poemes dins de l'estany de la realitat i en somou les capes més profundes. Ens els ofereix, en paraules seues, com un got d'aigua, no per refrescar-nos, sinó per presentar-nos un llac on ens enfonsarem a pic.

Quatre temes recorren els darrers poemaris: el sentiment d'estranyesa davant un món cada cop més incompreensible; l'absència de Déu o la seua mort a mans de l'home, que l'havia creat a la seua imatge; la funció del poema, el seu retorn inexorable cap al silenci d'on va sorgir; i la mort omnipresent. La pròpia mort acceptada sense resignació. La mort de l'espòs, que només el poema pot esborrar en actualitzar l'espai de la passió amorosa en el seu present infinit. La mort dels pares (de la mare, sobretot), que no fa desaparèixer la seua presència d'animals de presa. La reflexió poètica, la recerca del poema, al capdavant únic refugi de la consciència ferida. Hi ha lluita en les pàgines d'Anise Koltz, hi ha sang, la de la ferida que no es tanca, com la sal oberta de Maria-Mercè Marçal, i de la qual brolla coneixement i bellesa, és a dir, poesia.

Anna Montero

